FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 29 april 1999 *

I mål T-120/98,

Alce Srl, bolag bildat enligt italiensk rätt, Novare (Italien), företrätt av advokaten Celestino Corica, Novare, delgivningsadress: Franco Colussi, 36, rue de Wiltz, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Paolo Stancanelli, rättstjänsten, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1160/98 av den 2 juni 1998 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EGT L 160, s. 20),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Jaeger samt domarna K. Lenaerts och J. Azizi,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden tillverkar och säljer mjölksyrabakterier, av vilka den är den största producenten i Italien, och tillhandahåller 50 procent av den totala produktion av mjölksyrabakterier som brukas inom landet. I denna produktion använder företaget produkten "Lyostart", vilken ger mjölksyrabakterierna den näring som är nödvändig för att de skall föröka sig. Denna produkt, som importeras av sökanden från tredje land, är underkastad den Gemensamma tulltaxan. Under år 1995 importerade sökanden Lyostart för totalt 5 463 646 480 LIT, vilket medförde tullinbetalning med ett belopp om 259 545 040 LIT.

2 Kommissionens förordning (EG) nr 1160/98 av den 2 juni 1998 om klassificering av vissa varor i Kombinerade nomenklaturen (EGT L 160, s. 20, nedan kallad förordning nr 1160/98), om ändring av rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 13, s. 22), har klassificerat produkter bestående av ingredienser som är jämförbara eller liknar Lyostart under undernummer 0404 90 21 i den Kombinerade nomenklaturen (nedan kallad KN).

3 Sökanden har ansett att denna klassificering är felaktig då Lyostart hör till undernummer 3821 00 00 i KN. Denna felaktiga klassificering tvingade sökanden att betala ytterligare tull om 1 769 542 240 LIT per år.

Förfarande och parternas yrkanden

4 Sökanden har väckt talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 3 augusti 1998.

5 Genom olika inlagor, som inkom till förstainstansrättens kansli den 7 oktober 1998, har kommissionen med stöd av artikel 114.1 i rättegångsreglerna framställt en invändning om rättegångshinder. Sökanden avgav yttrande över invändningen om rättegångshinder den 1 december 1998.

6 I sin ansökan har sökanden, vilket även angivits i yttrandet över invändningen om rättegångshinder, yrkat att förstainstansrätten skall

—ogiltigförklara förordning nr 1160/98, samt

—förplikta tappande part att ersätta rättegångskostnaderna.

7 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

—avvisa talan, samt

—förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

8 I sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

—ogilla kommissionens invändning.

Invändningen om rättegångshinder

Parternas argument

9 Kommissionen har gjort gällande att talan om ogiltigförklaring, grundad på artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget, inte kan prövas, eftersom sökanden varken är direkt eller personligen berörd av förordning nr 1160/98.

10 Den anser att sökanden inte är personligen berörd av förordning nr 1160/98 såvitt denna tillämpas på objektivt fastställda situationer som medför rättsverkningar i förhållande till en på ett abstrakt och allmänt sätt angiven personkrets. Kommissionen har härav dragit slutsatsen att förordningen inte kan karaktäriseras som ett beslut som fattats i form av en förordning.

11 Kommissionen har vidare påpekat att sökanden inte har drabbats av förordning nr 1160/98 med anledning av en faktisk situation som särskiljer sökanden i förhållande till alla andra personer och därigenom försätter den i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till. Den har dragit slutsatsen härav att förordning nr 1160/98 genom sin natur och räckvidd har en sådan allmän och abstrakt beskaffenhet att den inte kan anses beröra sökanden personligen.

12 Den har likaledes påpekats att sökanden inte berörs direkt av förordning nr 1160/98. För att så skall vara fallet är det nämligen nödvändigt att den automatiskt medför verkningar, utan att det behövs ett ytterligare självständigt beslut från en gemenskapsinstitution eller en medlemsstat vid utövandet av deras fria bedömning. Denna förordning riktar sig emellertid endast direkt till de nationella myndigheter som är ansvariga för just tillämpningen av nomenklaturen, vilka i sin tur fattar individuella beslut beträffande importörerna i samtliga fall när tullimportdeklarationerna fastställs. Dessa beslut är de enda beslut som direkt angår aktörerna, vilka berörs genom importen av produkter som hör till de kategorier som klassificeras i nomenklaturen till nämnda förordning.

13 Sökanden har erinrat om den rättspraxis enligt vilken gemenskapsdomstolarna inte får göra en restriktiv tolkning av fördragsbestämmelserna om rätten att föra talan.

14 Sökanden har också påpekat att en rättsakt, även om den endast riktar sig till medlemsstaterna, kan ha enskilda personer som faktiska mottagare.

15 Sökanden har vidare anfört att förordning nr 1160/98 tillämpas på importörer av produkter som åsyftas i denna förordning, i en allmän kategori som sökanden tillhör. En förordning om import av vissa produkter skulle emellertid kunna vara föremål för en talan om ogiltigförklaring av importörerna av dessa produkter gemensamt.

Förstainstansrättens bedömning

16 Enligt artikel 114 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, på begäran av part, meddela beslut om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. I föreliggande mål anser förstainstansrätten att handlingarna i målet innehåller tillräckliga upplysningar och att den kan meddela beslut enligt begäran utan att inleda ett muntligt förfarande och utan att pröva själva sakfrågan.

17 Enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget får en fysisk eller juridisk person inte väcka talan om ogiltigförklaring av en förordning annat än då förordningen i realiteten utgör ett beslut som berör den sökande parten direkt och personligen. I rättspraxis har dessutom uttalats att kriteriet om en åtskillnad mellan en förordning och ett beslut måste sökas i den ifrågasatta rättsaktens allmänna giltighet (se till exempel domstolens beslut av den 12 juli 1993 i mål C-168/93, Gibraltar och Gibraltar Development mot rådet, REG 1993, s. I-4009, punkt 11, och förstainstansrättens beslut av den 19 juni 1995 i mål T-107/94, Kik mot rådet och kommissionen, REG 1995, s. II-1717, punkt 35). En rättsakt har allmän giltighet om den tillämpas på objektivt fastställda situationer som medför rättsverkningar i förhållande till en på ett abstrakt och allmänt sätt angiven kategori av personer (domstolens dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, punkt 9, och av den 2 april 1998 i mål C-321/95 P, Greenpeace Council m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-1651, punkterna 27 och 28; beslut i det ovannämnda målet Kik mot rådet och kommissionen, punkt 35).

18 Förordning nr 1160/98 föreskriver att de varor som beskrivs i bilagan till förordningen skall klassificeras enligt motsvarande KN-nummer i denna bilaga.

En sådan förordning tillämpas på en objektivt fastställd situation och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets, däribland importörer av de produkter som beskrivs i förordningen.

19 I rättspraxis har emellertid uttalats att en bestämmelse i en rättsakt med allmän giltighet under vissa omständigheter kan angå vissa berörda ekonomiska aktörer personligen (domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1991, s. I-2501, punkt 13, och av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 19). I ett sådant fall skulle en rättsakt från gemenskapen således på samma gång ha en normativ beskaffenhet och — i förhållande till vissa berörda ekonomiska aktörer — en beslutsmässig beskaffenhet (förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i mål T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50). Detta är fallet om bestämmelsen i fråga drabbar en fysisk eller juridisk person på grund av vissa egenskaper som är speciella för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till varje annan person (den ovannämnda domen i målet Codorniu mot rådet, punkt 20 och förstainstansrättens dom av den 27 april 1995 i mål T-12/93, CCE de Vittel m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1247, punkt 36).

20 Mot bakgrund av denna rättspraxis föreligger skäl att undersöka om sökanden i det föreliggande målet berörs av förordning nr 1160/98 på grund av vissa egenskaper som är speciella för sökanden eller på grund av en faktisk situation, med avseende på nämnda förordning, som särskiljer sökanden i förhållande till alla andra personer.

21 Det skall således fastställas att även om förordningen är av den beskaffenheten att den berör sökandens situation, räcker inte denna omständighet för att särskilja den i förhållande till alla andra personer. Förordningen berör nämligen endast sökanden i dennes objektiva egenskap av ekonomisk aktör, vilken importerar de produkter som avses i förordningen, på samma sätt som den berör varje ekonomisk operatör som utövar samma verksamhet inom Europeiska gemenskapen.

22 Denna slutsats motsägs inte av den omständigheten att sökanden är den största italienska producenten av mjölksyrabakterier. En sådan omständighet skulle

nämligen inte kunna särskilja denne i förhållande till varje annan aktör med avseende på den angripna förordningen, vilken tar sikte på tulltaxan för produkterna i fråga i allmänhet, med anledning av att de importeras från tredje land till samtliga medlemsstater utan åtskillnad.

23 Av vad som anförts följer att förordning nr 1160/98 inte kan anses beröra sökanden personligen. Eftersom sökanden inte uppfyller en av sakprövningsförutsättningarna i artikel 173 fjärde stycket i fördraget, är det inte nödvändigt att undersöka frågan om nämnda förordning berör sökanden direkt.

24 Förstainstansrätten konstaterar slutligen att det inte är uteslutet att en ekonomisk aktör, som importerar en av de produkter som avses i den angripna förordningen från tredje land till gemenskapen och som kommer att omfattas av de behöriga myndigheternas i medlemsstaten importtullar, beräknade på grundval av produktens klassificering i KN enligt denna förordning, kan ifrågasätta dess giltighet genom att väcka talan inför domstol i den medlemsstaten mot beslutet att ålägga nämnda tull. Den tvisten kan således ge upphov till en begäran om förhandsavgörande inför EG-domstolen, i enlighet med artikel 177 i fördraget, för bedömning av förordningens giltighet.

25 Av vad anförts följer att talan skall avvisas.

Rättegångskostnader

26 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Sökanden har tappat målet och kommissionens yrkande skall därför bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

1) **Talan avvisas.**

2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 29 april 1999

H. Jung

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande